

Pjesme u prozi

JUTRO

Budim se u jutro dolutalo iz prošlosti. Klizim u njega bez opiranja. Gledam se opet u istom ogledalu, kaže da me vidjelo previše puta. Sadašnjost se konačno probija kroz maglu, krećem razbuđena u novi, sunčan dan.

DAN

Dan štapićem svjetla probada krošnje stabala, ulizuje se oko cvijeća, ispija kapljice jutarnje rose. Ima ga svugdje, i lijevo i desno, ispod, iznad, ispred i iza nas. Putuje u pijesak, putuje u kiše, u more se utapa i nema ga više...

Natalie Jukić, 7.b

NAŠE BOJE

Okreće se svaka vedra sjena pri našem pogledu. Dok s nas klizi nevidljivi zlatni pepeo uvlačeći se u u praznine njihovih lica, kao da naše duše niti ne postoje. Naše boje više nisu ozarene. Problijedjeli smo dodirrom gorućih zraka... hladne, crne... Grče nam tijelo pri svakoj riječi ne dajući nam doći do sunca. No, boja ponestaje, uskoro, naša srca stopit će se s vjetrom što protječe livadama, glasom sa njihovih usana. Uskoro, naše oči postat će zvijezde u koje nitko ne gleda.

Nika Radičević, 7.a

JABUKA

Vidiš li onaj cvijet što ljubi kišu? Kao vila proljeća očarano sklada melodije duše. Čuješ li ih? Kao majčine ruke miluju stakleno srce koje kuca. Kuca u mirisnoj livadi punoj vječne sreće. Okreni se prema jablanovom drvu. Okreni se tamo gdje list pada u prošlost šarenih snova. Tamo je i ruža koja nema ni latica ni stabljike, ali je najljepši cvijet koji postoji. Vidiš li kako ispire med suze u rijeci punoj kristala budućnosti? Rosa pretvara korov u prah koji vjetar odnosi. Nosi ga u smjeru bezdana prošlosti na rubu litice. Tamo će te čekati s osmijehom na rukama, s mirisom svježine u očima. Ponudit će te bijelom jabukom koja je pala s drveta trešnje. Hoćeš li je uzeti?

Lara-Nika Holjevac 7.a

DALEKO

Moja duša postala je pticom koja sjedi u mraku. Daleko je pelud koju sam umivala čistim rukama. Daleko su suze koje sam topila mrzlim zlatom. Samo crnilo, samo to. Samo oni su tu. Hladni kao noćne igle. Pakosni kao anđeli nebeske žeravice. Daleko su ruže zamrznute hladnoćom sunca. Daleko su rupe pune rasparanih srca. Tamo kleči svijeća i drži konac.

Daleko, daleko je to. Samo to. Nedokučivo. Jer prekratki su zubi da rastrgaju okove. Prekratke su trepavice da vide tišinu. Prekratki su prsti da trče. Da pobjegnu. Da nestanu. Daleko su mirisne kiše koje mi slomiše krila. Daleko su. Sve. Samo hrđa, samo to. Samo oni su tu. Podrugljivo se smiju iza nedokučive rupe koja vodi u svijet. Nema ga. Izgubila sam ga davno. Odustajem od traženja. Ostajem sjediti u mraku. Bez njega ne mogu otići.

Tekst i ilustracija: Lara-Nika Holjevac 7.a

Sloboda

Golub je prhnuo ispred mog prozora, brzo, kao munja, i odletio, slobodan.

Kamo? Zar je važno?
Kroz vjetar, u slobodu... I ja bih za njim.

Da poletimo, visoko, a ono dolje da postane malo i nevažno kao što i jest.

I da nestanu zidovi i granice vidljive i nevidljive i da postojimo mirno i slobodno u sigurnom plavetnilu.

Luka Keran , 7.b